

Észrevételek az Állami Számvevőszék V-2018-048/2011. iktatószámú, a Magyar Nemzeti Bank 2010. évi működésének ellenőrzéséről szóló számvevőszéki jelentés tervezetéhez

Félreérthető és hibás következtetésekhez vezethet, hogy az Állami Számvevőszék a Magyar Nemzeti Bank 2010. évi működésének vizsgálatakor 2011-re, vagyis egy még le sem zárt évre tesz, egyébként azóta már el is avult megállapításokat.

A Magyar Nemzeti Bank várható eredményéről negyedévente készít eredményprognózist, amit a Nemzetgazdasági Minisztériumnak rendre megküld, illetve honlapján minden érdeklődő számára elérhetővé tesz, így az ÁSZ megállapítása az érintettek számára nem hordoz új információt. Ráadásul, az MNB eredményét meghatározó egyes tényezők gyors változása miatt (forint árfolyam), november elejére a korábbi előrejelzés már idejét múlta, így az ÁSZ jelentésében jelzett 2011. évre vonatkozó negatív eredmény mértéke mára megalapozatlanná és félrevezetővé vált.

Hangsúlyozzuk továbbá, hogy az MNB eredményének alakulását döntően a piaci kamatok, a forint-euró árfolyam alakulása, valamint a devizatartalékok nagysága és azok forrása határozzák meg, amelyek közül egyes tényezőkre a jegybank ugyan képes hatást gyakorolni, de vonatkozó döntéseit - más jegybankokhoz hasonlóan - nem a pénzügyi eredmény, hanem a jegybanktörvényben foglalt céljainak megvalósítása határozza meg. Az MNB természetesen képes lenne a jegybanktörvény vonatkozó paragrafusainak módosítása esetén nyereségorientált gazdálkodást folytatni, de annak ára az Európai Unió alapszerződésében is meghatározott elsődleges cél, az árstabilitási cél feladása, esetenként kétszámjegyű infláció lehetne, amit a jegybank nyilvánvalóan nem tudna támogatni.

Önellentmondásokkal terhes és valótlan állításokat tartalmaznak az Állami Számvevőszék bérezési gyakorlatra vonatkozó megállapításai

Az MNB nem fogadja el az ÁSZ jelentésében szereplő, a bérpolitikára vonatkozó megállapításokat. Az ÁSZ elmúlt években többször is - 2004-ben kiemelten - vizsgálta az MNB bérezési gyakorlatát, munkavállalóinak átlagkeresetét, és egyetlen alkalommal sem kifogásolta azt a tényt, hogy az MNB a pénzügyi szektort tekinti referencia piacnak. Ezt a gyakorlatot a 2010. évi ÁSZ vizsgálat sem vitatja, ugyanakkor az MNB dolgozóinak átlagkeresetét nem a pénzügyi szféra, hanem a közszféra kereseteivel hasonlítja össze. Így azonban az összehasonlítás torz eredményekhez vezet, amelyekből helytálló következtetések nem vonhatóak le. Amennyiben, ennek ellenére az összehasonlítás alapjául mégis a közszféra kereseteit vennénk, úgy is csak olyan intézményi körből lenne célszerű viszonyítási adatokat választani, amely intézmények tevékenysége az MNB-vel összehasonlítható. Ebbe a körbe tartozhatna például a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete, ahol viszont - a nyilvános adatokból történő számítások szerint - az ÁSZ megállapításával éppen ellentétesen, a dolgozók átlagkeresete az elmúlt években rendre meghaladta az MNB dolgozóinak átlagkeresetét.

Nem igaz az ÁSZ azon állítása sem, hogy az MNB elszakadt volna a kereskedelmi bankok bérezésétől, ellenkezőleg: egy, a jegybank számára végzett, nemrégén befejeződött kutatás szerint a jegybanki dolgozók teljes javadalmazása 3%-kal marad el a viszonyítási alapul választott kereskedelmi banki dolgozók jövedelmétől, a vezetői szinteken pedig a jövedelmek pontosan a megcélzott bérpiaci pozíció szintjének felelnek meg.

Valóban ellentmondásos helyzet állt elő az MNB bérstruktúrájában azáltal, hogy az elnöki, alelnöki fizetéseket törvényben korlátozták, ezt az ellentmondást azonban maga a jogalkotó idézte elő. Ezzel

együtt az elnök és alelnökök, illetve másrésről a középvezetők béreinek egymáshoz való arányosítása korábban sem volt célja az MNB bérpolitikájának, a két vezetői szint javadalmazását ugyanis mindenkor eltérő szabályok alakították. Míg az elnök, alelnökök esetében a hatályos Jegybanktörvény, a többi vezető esetében a kereskedelmi banki ágazat összehasonlító bérei alakították a feltételeket. Így a hivatkozott törvény életbe lépése után sem volt szükséges változtatni a bérpolitikán. Továbbra is a majdnem 10 éve fennálló, és az ÁSZ által a korábbiakban sohasem kifogásolt, a kereskedelmi bankok piaci gyakorlatához illeszkedő bérpolitika megvalósítását folytatta az MNB. A vezetői bérezés tekintetében a kereskedelmi banki bérpiacon - a bérpiaci felmérések és a Bank belső besorolási rendszerének konzisztens és következetes alkalmazásával - jellemző javadalmazási feltételek alakítják az MNB vezetőinek bérezését, melynek szintje teljes mértékben összehasonlítható a különböző kereskedelmi bankoknál azonos felelősségi és hatáskört ellátó vezetők javadalmazásával. Az elvégzett összehasonlítás nem mutat szignifikáns eltérést, azaz az MNB vezetőinek személyi alapbére és keresete a munkakörökhöz kapcsolódó felelősségi viszonyokat, illetve a Bank munkaszervezeti hierarchijába elfoglalt helyét, fontosságát megfelelően tükrözi.

Az MNB személyi költségei két év alatt (a 2008. évi tényadatokhoz képest a 2010. évi tényadatok) több mint 17%-kal csökkentek. Ezzel egyidejűleg a költségvetési szféra ezen a területen csak 5,7%-ot takarított meg. A kormányzati célokkal összhangban a jegybank bértömegének mérséklésére és nem az átlagkeresetek egyedi - és éppen ezért kevésbé hatékony - csökkentésére törekszik.

A Bank általános bérfejlesztési politikája mindenkor figyelembe veszi a kereskedelmi banki bérpiaci alakulása mellett a következő évi várható infláció mértékét és az OÉT által a versenyszféra számára ajánlott bérfejlesztési mértéket, tehát a 2010. évi bérfejlesztési politikáját az MNB megalapozott, piaci információk alapján határozta meg. A Hay Group 2009. decemberi felmérése szerint a referenciapiac azon résztvevői, akik 2009-ben - az MNB döntésével megegyezően - nem hajtottak végre bérfejlesztést, 2010. évben átlagosan 4,8%-os bérfejlesztést terveztek. Ez 0,1%-kal nagyobb mértékű az MNB által jóváhagyott általános bérfejlesztés (3,5%) és az előléptetésekhez kapcsolódó bérfejlesztés (1,2%) együttes összegéhez, azaz 4,7%-hoz viszonyítva.

Az MNB álláspontja szerint a bérezési politika hatékonysága, a felelős gazdálkodás eredményessége a személyi jellegű ráfordítások összességének csökkenésében mérhető és nem az átlagkeresetek alakulásában. Az állami szféra azon részében is, ahol nem központilag határozzák meg a béreket, hasonlóan a jegybank politikájához, a kormányzat a bértömeg csökkentésére ösztönzi az intézményeket, nem pedig az egyedi (átlag) bérek csökkentésére. Az MNB 2010-ben az előző évhez képest a bértömeget (az állományba tartozók bérköltsége, a választható béren kívüli juttatások, továbbá az alapjuttatások és jóléti költségek együttesen) tekintve jelentős, azaz 145,7 millió forint (2,7%-os) megtakarítást ért el, ez összhangban van a kormányzati törekvésekkel. A személyi jellegű költségekkel való takarékoskást mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy a 2008. és 2010. közötti időszakban több mint 1,5 milliárd forinttal, 8,473 milliárdról 7,007 milliárd forintra csökkentek a Bank személyi jellegű költségei, melyhez csak részben (432 millió forinttal) járult hozzá a felsővezetői bérezés törvényi korlátozásából és a TB járulékok törvényi csökkentéséből eredő megtakarítások.

Összehasonlításként érdemesnek tartjuk megjegyezni azt is, hogy 2008. és 2010. között a költségvetési szféra egészében a személyi költségek az MNB-nél megvalósított 17,3%-os költségcsökkentésnél lényegesen kisebb mértékben, mindössze 5,7%-kal mérséklődtek.

Az Állami Számvevőszék olyan tervezési gyakorlatot helytelenít, amelyet a megelőző 9 évben nem kifogásolt.

Az ÁSZ jelentésében szereplő, a személyi jellegű ráfordítások esetében tartalék tervezésére vonatkozó megállapítást - ami megkérdőjelezi a jóváhagyott létszámtervnek és a belső szabályoknak való megfelelést - az MNB nem fogadja el.

A vezetők a létszámtervezés során nevesített létszámcsökkentési terven felül minden évben kezdeményeztek évközben hatékonyságjavításból, vagy a munkavállalói teljesítmény elmaradásból eredő munkaviszony megszüntetéseket. Az így tervezett 2010. évi, 20 fő leépítéséhez kapcsolódó felmondási, végkielégítési költség az előző évi tapasztalatokon, szakértői becslésen alapul, melyet a belső szabályzat is megemlít, mint lehetséges tervezési módszert. A 2010. évi költségtervben szereplő nem nevesített felmondásokra szerepeltetett felmondási, végkielégítési költségek megalapozottságát az is bizonyítja, hogy 2010-ben a tervezett 20 fős felmondásból 18 fő felmondása megvalósult és a tervezett költségeket (a nem nevesített felmondások költségtervét) 11 M Ft-tal a Bank meg is haladta.

Megjegyezni kívánjuk, hogy a Bank az elmúlt 9 évben minden évben szerepeltetett a költségtervében a tervezés időszakában előre nem nevesített munkáltatói kezdeményezésű felmondások (20 fő), végkielégítések fedezetére kifizetéseket, ezt a gyakorlatot korábban az ÁSZ egyetlen évben sem kifogásolta.

Az Állami Számvevőszék egyetlen egy jegybanki munkavállaló tevékenységének ellenőrzésével olyan mélységig foglalkozik, amely messze túlmutat ellenőrzési hatáskörén.

Az Állami Számvevőszék a Magyar Nemzeti Bank gazdálkodását és az MNB tv-ben foglaltak alapján folytatott, az alapvető feladatok körébe nem tartozó tevékenységét ellenőrzi, azon belül is azt, hogy az MNB a jogszabályoknak (kiemelten az MNB tv. előírásainak), az alapító okiratának és a részvényesi határozatoknak megfelelően működik-e. Az MNB álláspontja szerint az Állami Számvevőszék vizsgálatának nem része az, hogy az egyes munkavállalók napi munkavégzését, a munkaköri feladatok teljesítését, mennyiségét, minőségét stb. vizsgálja, amelyek ellenőrzése a munkáltatói jogkör gyakorlóját illető jogosultságok körébe tartozik.

A vizsgálat fókuszába került kommunikációs tanácsadó munkavégzésével, munkaköri feladatainak teljesítésével olyan mélységig foglalkozik az Állami Számvevőszék, amely túlmutat ellenőrzési hatáskörén. Az Állami Számvevőszék a munkavállaló felett az őt közvetlenül irányító, a munkáltatói jogkört és a felügyelet jogát gyakorló személy jogkörébe tartozó megállapításokat tesz.

Azt, hogy egy munkavállaló a munkaköri feladatait teljesíti-e, különös tekintettel a szóban teljesített - és utóbb, nyilatkozatokon kívül más módon nem igazolható - feladatokra, hogy teljesítménye megfelelő volt-e, kizárólag az tudja megítélni, aki a munkavállaló tekintetében utasítási joggal rendelkezik, és aki a munkavállaló a munkavégzése irányításáról gondoskodik. A munkáltató a munkáltatói jogkör gyakorlóján keresztül látja el munkával a munkavállalót, következésképpen ő az, aki annak teljesítését ellenőrizni és számon kérni tudja, mely jogosultságának (másfelől kötelezettségének) a munkáltatói jogkör gyakorlója eleget is tett.

Bár a jelentéstervezetnek a fenti vizsgálat körében megfogalmazott megállapításai a módosítások ellenére sem fogadhatók el az MNB számára, azt örömmel nyugtázzuk, hogy a Bank 591¹ munkavállalója közül 590 munkavégzésével, teljesítményével szemben az Állami Számvevőszéknek nincsen kifogása.

Az MNB önként, minden külső ráhatás nélkül racionalizálja működési költségeit, melynek hatására pusztán 2009-2010-ben 2,1 milliárd forinttal csökkentek a jegybank működési kiadásai.

Az MNB 13 középtávú intézményi céljainak egyike a működési- és a költséghatékonyság javítása, a teljesítményorientált szervezeti kultúra megerősítése. Ez azonban nem kiemelt, a többi jegybanki cél elé helyezett magasabb rangú stratégiai cél, hanem a többivel egyenértékű fontosságú. Ez magyarázza azt, hogy bár más stratégiai célok megvalósítása a működésben esetenként többletköltségeket generált, az MNB működési költségei egyenlegükben mégis jelentős csökkenő tendenciát mutatnak. Értelmetlen

¹ 2010. évi átlaglétsszám

elvárás lett volna, ha bizonyos stratégiai fontosságú célt csupán költség szempontokra hivatkozva nem valósított volna meg a Bank, hiszen közgazdasági szempontból nem lehet minden célt kizárólag a költségek csökkentésének célja „alá rendelni”. Ezért értelmezhetetlen az ÁSZ azon megállapítása, miszerint az MNB a költségmegtakarítási lehetőségeihez képest alacsonyabb megtakarítást ért el, ugyanakkor az ÁSZ jelentés a realizált, számszerűen kimutatható megtakarítást nem tartja kiemelésre méltónak.

A működési költségekkel való ésszerű gazdálkodás, a költségtakarékosság minden évben, így 2010-ben is fontos szempont volt a pénzügyi tervezés folyamatában, melynek megfelelően költségmegtakarítási célkitűzéseket az éves terv számszerűsítette. Az éves gazdálkodás során a felső vezetés ezen felül is folyamatosan ösztönzött a takarékosagra, így az MNB a 2010. év során az éves tervben kitűzött költségcsökkentési célokat is jelentősen meghaladó megtakarítást ért el. A tervteljesítés mértéke (a központi tartalék nélkül) 96,1% volt. Összességében a megtakarítások tehát 517 millió forinttal meghaladták a célkitűzéseket, ezen felül a 199,5 millió forint összegű központi tartalék sem került felhasználásra. A működési költségek - egyébként több év óta tartó, s 2010-ben is érvényesülő - csökkenése, a működési költségek és a beruházások 2010. évi tervteljesítése, valamint a HAJÓ projekt megtakarítási elvárásainak teljesítése mind az ÁSZ vonatkozó megállapításának ellenkezőjét igazolják.

A HAJÓ projekt az MNB által önként, minden külső ráhatás nélkül, a középtávú intézményi stratégiában rögzített értékek gyakorlati megvalósítása érdekében vállalt működési költségracionalizálási kezdeményezés volt, mely az állami szférában egyedülállónak mondható.

Az MNB az Állami Számvevőszék rendelkezésére bocsátotta a 2008-2010. évi működési költségeinek alakulását bemutató táblázatot, amelyben egyértelműen látszik, hogy a 2010. évi működési költségek 2,1 Mrd Ft-tal alacsonyabbak a 2008. évben felmerültekénél, melyből a személyi jellegű ráfordítások megtakarítása 1,5 Mrd Ft-ot tesz ki.

A fentiekre tekintettel továbbra is megalapozatlannak tartjuk azt a megállapítást, hogy a Bank 2010. évi gazdálkodása, ezen belül a létszám- és személyi jellegű ráfordításokkal való gazdálkodása nem felelt meg az MNB takarékosági célkitűzéseinek.

Az ÁSZ által javasolt visszamérési módszertan közgazdaságilag megalapozatlan

Az MNB nem fogadja el az ÁSZ azon megállapítását, hogy a jegybank által alkalmazott projekt-visszamérési módszertan - ami a projekt megvalósulását önállóan értékelte - közgazdaságilag nem megalapozott. Az MNB a HAJÓ projekt visszamérése során teljes mértékben követte a projekt tanácsadóinak útmutatását, és a tanácsadó projekt-visszamérési módszertanát alkalmazta, ami a nemzetközi gyakorlatnak is megfelel.

Az MNB a Vezetői bizottság részére készülő beszámolóiban a HAJÓ projekt eredményeinek értékelése során az adott évhez kapcsolódóan minden esetben bemutatta a létszámleépítéshez kapcsolódó végkielégítéseket. A létszámleépítéshez kapcsolódó végkielégítések ugyanis kizárólag az adott év megtakarítását csökkentik, ugyanakkor a hosszú távú megtakarítás számszerűsítésekor a létszámcsökkentéshez kapcsolódóan már nem jelentkezik többletköltség.

Az ÁSZ jelentése a projekt eredményeinek értékelésekor a projekten kívüli egyes eseményeket eltérő módon, egyoldalúan és elfogultan kezeli. Ezt támasztja alá az, hogy az ÁSZ a HAJÓ projekttől függetlenül bekövetkező költségnövekedések esetén azok összegével a projekt által elérhető megtakarításokat csökkenteni javasolja. Ugyanakkor, a projekttől független, önálló vezetői kezdeményezésre történő költségcsökkenések esetében, azokat az eredmények értékelésekor nem veszi figyelembe. Álláspontunk szerint ez a módszer az, ami nem tekinthető közgazdaságilag megalapozottnak.

Mindezeket figyelembe véve nem értünk egyet az MNB elnöke számára tett 5. számú, intézkedést igénylő megállapítással és javaslattal, ami a HAJÓ projekt eredményei kimutatásának, értékelésének módjára

vonatkozik, annál is inkább, hiszen ezek éppen az ÁSZ elmúlt évben tett javaslatai alapján 2010-ben kerültek módosításra.

Az ÁSZ lényegében saját korábbi észrevételének megvalósítását kritizálja

Visszautasítjuk az ÁSZ azon kijelentését, hogy az MNB a HAJÓ projekt eredményeit kedvezőbb színben tüntette fel a valóságnál. A Bank ugyanis éppen az ÁSZ észrevételei alapján módosította 2010-ben a be nem töltött pozíciókra hivatkozással a HAJÓ általi létszámcsökkentési lehetőségeket, mivel az ÁSZ észrevétele szerint a HAJÓ projekt létszámleépítési javaslata túlzó volt. A HAJÓ létszámcsökkentési elvárásainak 12,5 fővel történő mérséklését az ÁSZ azon megállapítása indokolta, mely vitatta a betöltetlen pozíciókra történő felvételek szükségességét arra hivatkozással, hogy a tanácsadó létszámnövekedéssel nem, csak létszámcsökkenéssel számolt. A Bank felső vezetése ugyanakkor szükségesnek ítélte e pozíciók betöltését, ezért inkább a létszámcsökkentési célkitűzéseit mérsékelte, sem mint a szükséges munkaerő felvételek megvalósulását tiltotta volna.

Az Állami Számvevőszék olyan részletezettséget vár el az Éves jelentés elnöki összefoglalójától, amely más szervezetek hasonló dokumentumaival összehasonlítva is műfajidegen.

Az MNB 2010. évi tevékenységét bemutató „Éves jelentés” elnöki összefoglalója - ami a korábbiaknál lényegesen rövidebb - önmagában nem, csak a jelentős terjedelmű részletes beszámolóval együtt mutatja be azt a teljes képet, amit a Bank a külvilág felé hitelesen közvetíteni kíván saját tevékenységéről, eredményeiről. Az elnöki összefoglalóból kiragadhatóak ugyan mondatok, de e rövid megállapítások mögött nyilvánvalóan részletes tartalmi kifejtéseket tartalmaz az „Éves jelentés” további része, ez általában igaz más gazdálkodó szervezetek hasonló dokumentumainak felépítésére is. Mindezek alapján visszautasítjuk az ÁSZ azon megállapításait, melyek szerint az „Éves jelentés” elnöki összefoglalója téves információt közöl, továbbá a Bank éves jelentésében nem hitelesen mutatja be a hatékonyságjavító intézkedéseivel elért megtakarítások működési költségekre gyakorolt hatását.

Az MNB a pénzforgalmi rendszer adatforgalmának biztonságát tartja elsősorban szem előtt a vonatkozó szerződések megkötésekor.

A kifogásolt bérleti szerződés tárgyát képező DWDM eszközök a Bank hálózati infrastruktúrájának kritikus elemei, amelyen többek közt az MNB alapfeladatai körébe tartozó pénzforgalmi rendszer adatforgalma is zajlik. A bérlet előtti, a Bank tulajdonában lévő és többször meghibásodott régi berendezések magas üzemeltetési kockázatot jelentettek. A kockázatok részletes elemzése után döntött a Bank a bérleti szerződés megkötése mellett. A hivatkozott szolgáltatói szerződés fenntartása elhúzódó jogi vitát eredményezett volna, amelynek időszaka alatt a kritikus berendezések működése nem lett volna biztosított. A szerződés megkötésével ezeket a kockázatokat kezeltük. Megjegyezzük továbbá, hogy a bérleti szerződés többletszolgáltatásokat is nyújtott az MNB számára, amelyeket a sikeresen végrehajtott számítógépterem költözési projekt során tudott hasznosítani.

Az MNB-t a 2009-2010-ben bonyolított összesen 137 közbeszerzési eljárása során egyszer sem marasztalták el a közbeszerzési jogszabályok megsértése miatt.

Az MNB 2009-ben és 2010-ben 137 db közbeszerzési eljárást bonyolított le összesen nettó 9,8 milliárd forint értékben. Ebből 11 db került ellenőrzésre a vizsgálat során. A fent jelzett 2 év alatt mindösszesen 1 db - az ajánlattevő által később visszavont - jogorvoslati eljárás indult az MNB ellen, miközben a jogorvoslati eljárások országos aránya ebben az időszakban meghaladta a közbeszerzési eljárások 10%-át. A fenti tények azt mutatják, hogy az MNB a közzsférában példaértékű közbeszerzési gyakorlatot folytat.

Ezt a tényt fedi el és torzítja az ÁSZ javaslatának általános és kiterjesztő megfogalmazása, mely szerint az MNB „Biztosítsa a Kbt. előírásainak maradéktalan betartását.” Ezt a felszólítást a fent ismertetett tények nem alapozzák meg.

Nem a Közbeszerzési Döntőbizottság, hanem az ÁSZ kifogásolta a Bank eljárását egy-egy pontban egy IT beruházás és a személygépkocsi beszerzés során. A két vitatott közbeszerzési eljárás során az érintettektől előzetes vitarendezési igény nem érkezett, a Közbeszerzési Döntőbizottság MNB-t elmarasztaló határozatot nem hozott. Két elszigetelt egyedi eset alapján az általánosítást megalapozatlannak tartjuk. Az ÁSZ egy olyan hiba alapján tesz általánosító javaslatot, amelyből kifolyólag az MNB-nek semmilyen vesztesége nem származott, sőt, mint ahogy azt a részletes jelentés 39. és 47. oldalán kiemeli, komoly megtakarítás keletkezett a beszerzési eljárás során.

A folyamatba épített kontrollokra vonatkozó javaslatot megalapozó esemény a normál munkamenettől eltérő, extrém körülmények között történt. Véleményünk szerint a létező folyamatba épített kontrollok a kockázatokkal arányban állnak, ezért azok számának növelését nem tartjuk hatékony megoldásnak. Az MNB az elmúlt években folyamatosan törekedett arra, hogy az év végén lejáró szerződéseinek számát csökkentse. Ezzel kívánja elérni, hogy az év végi munkacsúcsok megszűnjenek és a hibázás kockázata tovább csökkenjen.

A jegybank felülvizsgálta a 2003-ban elindított és koncepcionálisan elhibázott adattárház stratégiát, amelynek hatására a valódi szakmai igényeket kielégítő és jelentősen kisebb kiadással járó megoldás született.

A 2003-2008 közötti időszakban a Bank összesen 947,6 M Ft-ot költött az adattárház fejlesztésekre és működtetésre, amelynek eredményeképpen egy korlátozottan használható alkalmazás született, magas szállítói függőség mellett. Ezt felismerve a Bank a további időszakra vonatkozó fejlesztések felfüggesztése mellett döntött. A 2009-2010-es években sor került az adattárház stratégia felülvizsgálatára. Az elfogadott új stratégia szerint az adattárház csak olyan feltételekkel kerülhetett továbbfejlesztésre, amelyeket a szállítói kitétség megszüntetésén túl az érintett szakmai területek és a Bank döntéshozó szervei jóváhagytak. Ezen intézkedések hatására az adattárház fejlesztéssel kapcsolatos beruházási és üzemeltetési kiadások jelentős mértékben lecsökkentek. A stratégia végrehajtása mentén a 2010-es évben már több szakmai terület által is használható és használatba is vett, szakmai igényekre alapuló megoldások születtek.

A Magyar Nemzeti Bank mindenkor nyitott arra, hogy az Állami Számvevőszék ellenőrző tevékenysége során feltárt, szakmailag megalapozott észrevételeit megfontolja, azokat a működés részévé tegye. A Magyar Nemzeti Bank működési kiválóságának javítása érdekében erre az elmúlt években számtalan példa volt. A jegybank értetlenül áll ugyanakkor a fenti, az ÁSZ-től korábban megszokott magas színvonalú szakmai munkát számos elemében nélkülöző, tényekkel alá nem támasztott és megalapozatlan megállapításokkal szemben.

Budapest, 2011. november 8.

A jelentésre tett részletes észrevételeinket a Melléklet tartalmazza.